

Voorzieningenrechter Amsterdam

Zitting d.d. 22 november 2012 om 15:00 uur

Kenmerk 12/5657

PLEITAANTEKENINGEN

Inzake:

████████████████████,

████████████████████, en

████████████████████,

(verder te noemen: *Wij zijn hier!*)

Verblijvende te Amsterdam,

Verzoekers,

Gemachtigden: mrs. U.E.A. Weitzel en
M.F. Wijngaarden

Tegen:

De gemeente Amsterdam

(Burgemeester en Wethouders),

Verweerder,

Gemachtigde: mr. J. Pot

Geachte voorzieningenrechter,

Inleiding

1. Verzoekers maken deel uit van de demonstratie *Wij zijn hier!* Zij zijn allen uitgeprocedeerde asielzoekers, die niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst of een naar ander land. Zij hebben volgens het Nederlands beleid geen recht op een verblijfstitel, geen recht op opvang, geen recht op enig perspectief hier. Zij zitten in een uitzichtloze situatie. Zij zijn wanhopig. Dat maakt *Wij zijn hier!* zichtbaar. Op de Notweg in Amsterdam Osdorp.
2. *Wij zijn hier!* demonstreert daar op een oud schoolplein tegen het Nederlandse beleid tegen uitgeprocedeerde asielzoekers. *Wij zijn hier!* demonstreert vóór een structurele humane oplossing voor uitgeprocedeerde asielzoekers die Nederland niet kunnen verlaten. De mensen van *Wij zijn hier!* wonen in hun demonstratie. Dat is, afgezien van opsluiting in een detentiecentrum, de meest permanente verblijfplaats die zij hier kunnen krijgen.
3. *Wij zijn hier!* is niet de eerste demonstratie in een tentenkamp tegen dat beleid. Er waren al tentenkampen in Ter Apel, Zwolle en Den Bosch, nu zijn ze in Den Haag en Amsterdam. Het einde is nog lang niet in zicht. Hoe heeft dat zover kunnen komen?
4. Wij zullen in ons pleidooi eerst kort omschrijven over welke groepen van mensen het gaat, als wij het hebben over uitgeprocedeerde asielzoekers die Nederland niet kunnen verlaten. Daarna beschrijven we wat het beleid wil dat er met deze mensen gebeurt, en wat er in werkelijkheid met ze gebeurt. Het verschil is een maatschappelijke misstand waar vele duizenden mensen onder lijden. Daarmee is de noodzaak van de demonstratie, en van de manier van demonstreren, gegeven. Vervolgens gaan we in op de vrijheid van meningsuiting en vergadering voor onze cliënten, en natuurlijk op de beslissing van de Burgemeester om de demonstratie te beëindigen. Onze conclusie zal zijn dat het verzoek moet worden toegewezen.

Wat zijn dat, uitgeprocedeerde asielzoekers die Nederland niet kunnen verlaten?

5. Ik ga eerst een mythe doorprikken. Dat is de mythe waarop het asielbeleid is gebaseerd: uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen zelfstandig terugkeren. U vindt dit uitgangspunt bijvoorbeeld terug in de Rapportage Vreemdelingenketen 2012 van voormalig minister Leers. De realiteit is anders.
6. Mensen die uit verre landen naar Nederland vluchten doen dat vanuit hun eigen omgeving. Daar hebben ze een sociaal netwerk, familieleden en vrienden die helpen, bezittingen die ze kunnen verkopen, identiteitsdocumenten of manieren om daar aan te komen. Eenmaal in Nederland zijn ze hun sociaal netwerk kwijt, hun bezittingen zijn verkocht, hun kapitaal en documenten aan mensensmokkelaars afgegeven. Ze hebben hier meestal niets meer. Geen realistische start voor een zelfstandig vertrek.
7. Wie zelfstandig naar een ander land wil reizen, heeft daarvoor meestal toestemming van de autoriteiten van dat land nodig. Het komt vaak voor dat die toestemming niet wordt verleend. Omdat mensen geen papieren meer hebben (afgegeven aan de reisagent), omdat het land niet meer bestaat (voormalige Sovjet Unie), omdat het al genoeg problemen heeft (Irak), omdat het sommige mensen liever niet ziet komen. Zonder toestemming van het land van bestemming kun je daar niet zelfstandig naar vertrekken.
8. Wie niet zelfstandig vertrekt wordt volgens het beleid uitgezet. Meestal gaat daar vreemdelingenbewaring aan vooraf. Veel van onze klanten hebben daar al in gezeten, vaak vele maanden lang – vaak ook meerdere malen. En dan blijkt dat veel uitgeprocedeerde asielzoekers niet alleen niet zelfstandig kunnen vertrekken, maar ook niet gedwongen. En dus helemaal niet kunnen vertrekken. Ze worden zonder pardon uit het asielzoekerscentrum gezet, uit het detentiecentrum, uit de vrijheidsbeperkende locatie (VBL) waar je maximaal 12 weken kan verblijven, op straat. U zoekt het maar uit. Er is al zelfs een apart woord voor: klinkeren.
9. Er zijn verschillende groepen uitgeprocedeerde asielzoekers te onderscheiden, die Nederland niet kunnen verlaten en worden geklinkerd.
10. De eerste groep bestaat uit mensen die afkomstig zijn uit landen waarvan de overheid helemaal niet meewerkt aan hun terugkeer. Omdat mensen niet (meer) de juiste papieren hebben, omdat het land het al moeilijk genoeg heeft, of omdat het land helemaal geen overheid heeft die mee kan werken. Veel van de mensen van *Wij zijn*

hier! komen uit zulke landen: Eritrea, Soedan, Mali, Mauretanie, Somalie. Maar het geldt ook voor Irakezen en Afghanen. Zonder de medewerking van deze autoriteiten zitten hun onderdanen hier vast, met de rug tegen de muur. Zonder recht op opvang, zonder recht op perspectief, zonder toekomst, zonder rechten.

11. Een sprekend voorbeeld binnen deze groep vormen de Somaliërs. Volgens het Nederlands beleid kunnen vele Somaliërs terug naar hun gebieden van herkomst in Centraal en Zuid Somalie omdat het in die specifieke gebieden veilig zou zijn. Daar hebben Amnesty International, Vluchtelingenwerk en de UNHCR een heel ander standpunt over, maar goed. Centraal Somalie heeft maar één grote luchthaven: in Mogadishu. Maar juist daarheen kan niet worden uitgezet: daar is het te gevaarlijk.¹ Deze mensen moeten dus maar zelfstandig terugreizen naar een gebied waar ze niet eens naar kunnen worden uitgezet – 7000 kilometer, zonder documenten. Doen ze dat niet, dan staan ze op straat. Bijvoorbeeld in Osdorp.
12. De tweede groep bestaat uit mensen die wel zijn uitgeprocedeerd in de asielprocedure, maar toch te bang zijn om terug te keren. Steeds vaker is die angst terecht. De Nederlandse asielprocedure is inmiddels zo streng geworden, dat er teveel mensen die echt bescherming nodig hebben doorheen zakken. Omdat ze geen documenten meer hadden, en geen harde bewijzen van hun problemen. Dan is één enkele tegenstrijdigheid, één hiaat, één onduidelijkheid, één verspreking of vergissing, één gebeurtenis die de toevallige IND-beslisambtenaar niet snapt en daarom maar “bevreesdheidwekkend” noemt, al voldoende om het hele asielverhaal als ongeloofwaardig aan te merken.² En de vreemdelingenrechter, die mag dat maar héél marginaal toetsen. Het wordt een pure bewijswedstrijd, waarin de asielzoeker al bij het eerste fluitsignaal met 3 – 0 achterstaat. Ongeacht wat er werkelijk is gebeurd. Waarheidsvinding, daar mogen vreemdelingenrechters van de Raad van State niet aan doen. Zulke uitgeprocedeerde asielzoekers gaan vaak ook niet zelfstandig terug. Ze laten zich ook niet uitzetten. En komen dan op straat, bijvoorbeeld in Osdorp.
13. De derde groep bestaat uit mensen met een vlekje. Ze zijn ongewenstverklaard, of hebben een inreisverbod, omdat ze in Nederland een strafbaar feit hebben begaan of omdat er vermoedens zijn – meer is niet nodig – dat ze in hun land van herkomst ernstige misdrijven hebben gepleegd. Van een niet onaanzienlijk deel van deze mensen

¹ Zie uitspraak Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State 17 juli 2012, LJN BX2020.

² U zie het artikel van prof. Spijkerboer in NRC van 15/16 november 2012

staat vast dat zij in het land van herkomst een groot risico op folter of een onmenselijke behandeling lopen. Zij kunnen, erkend, niet naar hun land van herkomst terug. Maar krijgen hier ook geen verblijfsvergunning. En komen op straat, bijvoorbeeld in Osdorp.

14. Het gaat niet om incidenten. Irakezen, Afghanen en Somaliërs zijn de grootste groepen van asielzoekers in Nederland. Zij kunnen, net als onderdanen van een aantal andere landen, helemaal niet uitgezet worden. Alle asielzoekers worden geconfronteerd met een onredelijk zware bewijslast, en met een beleid dat landen als Somalie, Irak en Afghanistan volstrekt veilig vindt. Het gaat, kortom, om veel mensen. En een klein aantal daarvan is inmiddels zo wanhopig dat ze niet alleen op straat staan, maar zich ook zichtbaar hebben gemaakt. Door bij elkaar te gaan staan. In een demonstratie, bijvoorbeeld in Osdorp.

Beleid versus realiteit

15. Het standpunt van het Rijk, dat iedere vreemdeling wel zelfstandig kan vertrekken, is dus een fabeltje. Vele duizenden kunnen dat niet, soms hebben ze goede redenen om het niet te willen. Ook al wil het Rijk dat niet: Zij zijn hier! en kunnen niet weg.
16. Het probleem van uitgeprocedeerde asielzoekers die niet kunnen vertrekken is al heel oud. Het Rijksbeleid is al langer dat ze zelf maar moeten vertrekken: het was al uitgangspunt van de Vreemdelingenwet 2000. Toen werkte het al niet. Gemeentes werden steeds vaker geconfronteerd met schrijnende gevallen, zagen zich om humanitaire redenen genoodzaakt om opvang te verlenen. En oefenden druk uit op de Rijksoverheid daar wat aan te doen.
17. In 2007 kwam er een generaal pardon, en werden de gemeentes verlost van grote aantallen uitgeprocedeerde dakloze asielzoekers in de gemeentelijke en ook particuliere opvang. Daar stond wel wat tegenover: ze mochten geen uitgeprocedeerde asielzoekers meer opvangen. De Rijksoverheid zou er dan voor zorgen dat die ook niet meer in de gemeentes op straat zouden komen te staan. Het sluitstuk van het vreemdelingenbeleid zou uitzetting zijn, zo heette het plechtig.
18. Hoe die afspraak is uitgekapt leest u in het rapport van de gemeente Utrecht van 13 november dit jaar, dat wij u hebben toegezonden.

19. De gemeente Utrecht ziet een almaar groeiende groep kwetsbare personen en gezinnen op straat, veelal geklinkerde asielzoekers. Het probleem wordt steeds groter, ook in andere steden. Uit de Rapportage Vreemdelingenketen blijkt dat in de eerste helft van 2012 5850 asielzoekers op straat terecht zijn gekomen – geklinkerd, of het klinkeren voor geweest. Dat is 51% van de totale groep uitgeprocedeerde asielzoekers in dat half jaar. Die blijven niet allemaal in Nederland, en zijn niet allemaal zonder enige opvang, maar het gaat wel om vele duizenden per jaar die op straat komen te staan. De sluitende Rijksaanpak, zo concludeert Utrecht, is buiten beeld geraak, de problemen stapelen zich op.
20. Wat gebeurt er met mensen uit de genoemde groepen, die geklinkerd worden? Ze vertrekken niet zelfstandig, zoals het beleid hun voorschrijft. Dat kunnen ze niet, of ze willen het niet – steeds vaker om goede redenen. Ze worden niet uitgezet, dat kan niet. Dus worden ze zonder pardon op straat gezet. *Het sluitstuk van het vreemdelingenbeleid is niet uitzetten, maar klinkeren.* De resultaten daarvan heeft u vandaag in Osdorp gezien.
21. *Wij zijn hier!* zijn geen minderjarigen, en hebben geen kinderen. Helaas, moet je concluderen. Want kinderen en hun ouders hebben wel recht op opvang. Permanente opvang, totdat ze kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Een dak boven het hoofd, onderwijs, reguliere medische voorzieningen, een toelage om eten van te kopen. Op de Staat rust de rechtsplicht om voor de kinderen in adequate opvang en verzorging te voorzien. En voor hun ouders, zelfs als die niet meewerken aan hun uitzetting. Zo bepaalde de Hoge Raad op 21 september van dit jaar.³ Kinderen zijn namelijk een kwetsbare groep, die onder meer wordt beschermd door het Internationaal Verdrag ter bescherming van de Rechten van het Kind.
22. Die opvang hoeft niet veel te zijn. Het is voldoende dat het niveau van opvang wordt geboden dat nodig is ter voorkoming van een humanitaire noodsituatie.
23. *Wij zijn hier!* zijn uitgeprocedeerde asielzoekers. Asielzoekers zijn ook een kwetsbare groep, zo oordeelde het EHRM in de zaak MSS tegen België en Griekenland.⁴ Maar voor de mensen van *Wij zijn hier!* is het voor het Rijk kennelijk geen enkel probleem als ze in een humanitaire noodsituatie komen.

³ Gepubliceerd in Jurisprudentie Vreemdelingenrecht (JV) 2012/458

⁴ JV 2011/68

24. Die humanitaire noodsituatie is een feit. *Wij zijn hier!* zit op een schoolplein, in de winter, in kou en regen, zonder verwarming in tenten. Omdat ze geen recht hebben - niet op opvang, niet op werk, niet op scholing, niet op eten. Niet op perspectief, niet op een toekomst. Zelfs niet op uitzetting. De Vreemdelingenwet geeft ze twee rechten: op medische hulp – die vaak moeilijk te krijgen is zonder documenten – en op rechtsbijstand. Het derde recht hebben ze nu ontdekt: dat op vrijheid van meningsuiting.
25. Zonder demonstratie is hun situatie niet anders. Dan staan verzoekers en hun lotgenoten ook op straat, letterlijk. En daartegen verzetten ze zich. Maar dan samen. Want samen sta je sterk. En ben je zichtbaar. En alleen die zichtbaarheid: die kan misschien tot een echte oplossing leiden, een structurele en humane oplossing voor het probleem van duizenden. Geen tijdelijke lapmiddeltjes, zoals verblijf in een VBL – dat maximaal 12 weken mag duren en waar je de gemeente niet mag verlaten om te demonstreren. Zonder demonstratie, zonder zichtbaarheid, wordt het probleem weer weggestopt. Maar blijft het onverminderd voortbestaan.
26. Wij realiseren ons dat de oplossing voor dit maatschappelijk probleem niet van verweerder kan komen. De gemeente Amsterdam maakt het vreemdelingenbeleid niet. Maar de gemeente is wel verplicht om de vrijheid van meningsuiting te respecteren. Het besluit tot ontruiming doet dat niet, of onvoldoende. Daarover nu het volgende.

Beoordelingskader

27. Dat het tentenkamp van *Wij zijn hier!* een demonstratie is, daarover is tussen de burgemeester en verzoekers geen discussie. Door te demonstreren maakt *Wij zijn hier!* gebruik van het recht op vrijheid van meningsuiting en het daaraan in dit geval verwante recht op vrijheid van vereniging en vergadering. Beide rechten worden beheerst, ook in de Nederlandse rechtsorde, door respectievelijk de artikelen 10 en 11 van het EVRM. In artikel 9 van de Grondwet zijn deze vrijheden direct in de Nederlandse rechtsorde verankerd en de Wet openbare manifestaties (Wom) is een verdere uitwerking onder Nederlands recht van de artikel in het EVRM. Tot zover het wettelijk kader waarbinnen u ons verzoek dient te beoordelen.

28. U dient zich niet te beperken tot het *sec* afwegen van de belangen van verweerder bij ontruiming en de belangen van verzoeker bij het voortzetten van de demonstratie.⁵ Dan gaat u immers voorbij aan de vraag of een dergelijke inbreuk wel gemaakt *mag* worden onder de gegeven omstandigheden. U dient bij deze gelegenheid dan ook een voorlopig oordeel te vellen over de vraag of een ontruiming van *Wij zijn hier!* rechtmatig is en of verweerder door de demonstratie zoals hij nu is te willen ontruimen niet handelt in strijd met het recht om te demonstreren.
29. De maatstaf om dit te bezien wordt door het EHRM aangereikt.⁶ Een beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting en vereniging dient bij wet geregeld te zijn, gerechtvaardigd te zijn en noodzakelijk in een democratische samenleving. Daarbij komt de volgende toets, namelijk dat sprake moet zijn van een dwingende maatschappelijke noodzaak van in dit geval verweerder om een beperking aan verzoekers recht om te demonstreren op te leggen. De eerste vraag is dus of die dwingende maatschappelijke noodzaak er voor verweerder is. Beantwoording van die vraag levert een belangenafweging op, is het ingrijpen van verweerder in dit geval proportioneel ten opzichte van het recht van verzoekers om te demonstreren.

Dwingend maatschappelijk belang

30. Allereerst voert verweerder aan dat de aanwezigheid van het tentenkamp op het plein aan de Notweg in strijd is met bepalingen uit de APV en met het bestemmingsplan. Over mogelijke schending van plaatselijke verordeningen dan wel bestemmingsplannen is in de Wom niets te lezen. Kennelijk heeft de wetgever het opengelaten, en misschien juist wel omdat het evident is dat manifestaties en demonstraties in hun aard niet zullen samenvallen met deze plaatselijke regels. Het grondrecht dat moet worden gewaarborgd zal zwaarder moeten wegen dan de schending van die regels. Op verweerder rust immers vanuit artikel 9 Gw en het EVRM de plicht om die grondrechten te beschermen. Verweerder onderbouwt zijn stelling door te stellen dat het verloop van tijd en het permanente karakter van de demonstratie het probleem zijn. Het doel van de demonstratie is om een structurele humane oplossing te bewerkstelligen, zoals al eerder

⁵ Dus in tegenstelling tot Voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam, uitspraak van 22 april 2012, LJN BV9645.

⁶ *Handyside v. United Kingdom*, EHRM, beslissing van 7 december 1976.

uiteengezet. Dat brengt met zich mee dat de demonstratie permanent is voor zo lang als dat doel nog niet is bereikt. De demonstratie van de Dwaze Moeders op het Plazo de Mayo in Buenos Aires in Argentinië illustreert hoe lang een demonstratie soms kan en moet duren, voordat het doel bereikt is.

31. Een tijdlang is tussen verweerder en verzoekers gesproken en overlegd over een mogelijke andere locatie waar dan gedemonstreerd zou kunnen worden, maar uiteindelijk is door verweerder nooit een daadwerkelijk alternatief geboden. Een deel van de oorzaak permanente karakter op dit moment op deze plaats ligt dan ook bij verweerder zelf. Bovendien, een oplossing zal moeten worden gevonden, want verzoekers zullen na de ontruiming niet van de straat zijn. En verzoekers zijn niet de eersten, maar zeker ook niet de laatsten die een tentenkamp hebben opgezet.
32. Met de schending van de plaatselijke regels heeft verweerder dus geen dwingende maatschappelijke noodzaak in handen om een einde aan de demonstratie te mogen maken.
33. In dit verband stip ik kort nog aan dat gesteld wordt door verweerder dat het gaat om openbare ruimte. Uit de processtukken van verweerder blijkt dat het pleintje waar *Wij zijn hier!* demonstreert, inderdaad eigendom van de gemeente is, kort gezegd. Maar het plein is af te sluiten met een hek en dat verzoekers moeten monitoren wie er in en uit het kamp komen. Verweerder heeft zelfs als voorwaarde aan de demonstratie verbonden dat er niet meer demonstranten op het terrein mochten zijn dan de 60 personen die er op een gegeven moment waren geteld. *De facto* is het dus niet zo openbaar als wel wordt beweerd. Indien u ons hierin volgt, is het besluit op een onjuiste wettelijke basis gegrond, aangezien door verweerder op artikel 8 Wom had moeten worden gestoeld.
34. Verweerder werpt als tweede noodzaak op het risico op wanordelijkheden, in het kamp dan wel in de buurt. Er zij gezegd dat verzoekers volkomen vreedzaam zijn: jegens de buurt, jegens de politie, jegens de gemeente en jegens elkaar. In de gemeente Vlagtwedde (Ter Apel) was dit al anders. Vanaf het begin van de demonstratie hebben verzoekers beslissingen ten aanzien van de demonstratie in gezamenlijkheid, tijdens een General Assembly, genomen. Zij hebben woordvoerders aangesteld om de meningen van de verschillende bevolkingsgroepen en taalgemeenschappen te kunnen verwoorden. Zij hebben steeds netjes geprobeerd de aanwijzingen van de GGD, brandweer en het stadsdeel op te volgen. Daaraan kan het echt niet liggen. Zelfs op de provocatie van een

extreemrechtse groep hebben zij laconiek gereageerd. Zij zijn niet onder de indruk. Bovendien hebben zij vertrouwen in de politie om in actie te komen, zo nodig. Politiebureau Meer en Vaart is letterlijk om de hoek. En ook hebben zij het vertrouwen dat verweerder zich verplicht voelt de demonstratie te beschermen indien er een ideologische confrontatie, zo gezegd, zou dreigen. Dat is immers onderdeel van de plicht van verweerder bij het mogelijk maken van de vrijheid van demonstratie. Er is helemaal geen sprake van een situatie waarin verweerder met alle beschikbare middelen zoals politie de veiligheid van verweerders niet langer zou kunnen garanderen.⁷ Want nogmaals, van een dergelijke dreiging is nooit echt sprake geweest.

35. Ook met dit argument heeft verweerder dus niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van een *pressing social need*, een dwingende maatschappelijke noodzaak, om een einde aan de demonstratie te maken.
36. Verweerder betoogt verder dat het tentenkamp dicht moet, omdat de gezondheid van verzoekers gevaar loopt. Allereerst is het keuze van verzoekers en hun eigen verantwoordelijkheid als zij hun eigen gezondheid in de waagschaal willen leggen. Zij hebben maar over weinig aspecten van hun leven meer iets te zeggen: zij mogen niet werken, niet studeren, niet reizen, niet stemmen. Het enige waar zij nog wel zeggenschap en zelfbeschikking over hebben, is hun gezondheid. En daaraan geeft een deel van de groep uiting door in hongerstaking te zijn.
37. Het is dan ook een illusie om te denken dat de gezondheid van verzoekers erop vooruit zou gaan wanneer het tentenkamp zou worden ontruimd. Te verwachten valt juist dat hun mentale en fysieke gesteldheid er des te harder op achteruit zou gaan indien zij niet meer – gesterkt door elkaars aanwezigheid en volharding – bij elkaar zouden zijn. Ik verwijs maar naar het standpunt van Dokters van de Wereld.⁸ Zij verwijten de burgemeester als beschermheer van alle mensen op straat in Amsterdam op het gebied van zorg niets voor verzoekers te hebben gedaan. “Die taak heeft u overgelaten aan betrokken burgers, huisartsen en NGO’s”. In tegenstelling tot de betogers van Occupy hebben verzoekers geen huis om naar terug te keren.⁹ Hun rest alleen de straat, buiten de hekken van *Wij zijn hier!* Dat maakt de situatie wezenlijk anders.

⁷ TK 1995-1996, Aanhangsel, p. 1888.

⁸ Brief van 19 november 2012 gericht aan dhr. E. van der Laan, ondertekend door Margreet Kroesen en Gerd Beckers van Dokters van de Wereld.

⁹ Voorzieningenrechter 's-Gravenhage, uitspraak van 29 januari 2012, LJN BV2842.

38. Gezondheidsrisico's die het gevolg zijn van de grootte van de groep kunnen door verweerder zelf worden aangepakt, door bijvoorbeeld een alternatieve, grotere locatie aan te wijzen met de mogelijkheid van meer en betere voorzieningen. Verweerder heeft hier tot nu toe vanaf gezien. Wellicht is dat vanwege de opstelling van verzoekers dat zij zich niet hebben kunnen houden aan de voorwaarde dat de demonstratie niet mocht groeien. Verweerder heeft echter door dat van hen te eisen, het onmogelijke van verzoekers gevraagd. Hoe kunnen zij mensen die zich in dezelfde uitzichtloze situatie bevinden het recht ontzeggen om aan de demonstratie mee te doen? Het staat immers ook de mensen die de afgelopen maanden uit een azv of vbl zijn gezet, vrij om te demonstreren.
39. Argumenten zoals een rattenplaag in Nieuw-West die ook het tentenkamp aan de Notweg zou kunnen bereiken, zijn niet nader onderbouwd. Gezien het voorgaande biedt ook het belang van de gezondheid in dit geval onvoldoende dwingende maatschappelijke noodzaak om het tentenkamp te ontruimen.
40. Tot slot zou er sprake zijn van overlast voor de buurt en een eindigheid voor wat betreft de steun die hulpverleners kunnen bieden. Dat voor een aantal bewoners in de buurt 'de rek eruit is', valt te lezen in de ingezonden mijns inziens nogal ongenueanceerde brieven die door verweerder zijn ingebracht. Natuurlijk zijn er altijd mensen die zich ergens aan storen en het met iets oneens zijn. Maar als je dit handjevol klachten afzet tegen de onvoorwaardelijke steun en hulp die is geboden door Turkse bakkers in de buurt, door brood af te leveren, de moskeeën en de Kerkenraad, door tenten, beddengoed en al dies meer te verstrekken, het Leger des Heils, een cateraar die soep komt brengen, en ga zo maar door, en dat al drie maanden lang, dan blijkt juist het tegendeel van wat verweerder beweert. Als verweerder de klachten tegemoet had willen komen had verweerder natuurlijk een alternatieve locatie in bijvoorbeeld een ander stadsdeel kunnen bieden. *Wij zijn hier!* had daar best akkoord mee kunnen gaan, als zij maar een concreet en acceptabel aanbod daartoe hadden gehad.

Conclusie

41. Het tentenkamp is een wezenskenmerk van de demonstratie *Wij zijn hier!*.¹⁰ Niet beter kunnen verzoekers tonen in welke rechteloze positie zij verkeren en welk lot hen met dit huidige asielbeleid is beschoren. Demonstreren zonder een tentenkamp is geen demonstreren. Dat is voor verzoekers geen optie. Bij gebrek aan een alternatief heeft verweerder geen gerechtvaardigd belang om een einde te maken aan de demonstratie. Een ontruiming is definitief. Want verzoekers zullen dan ieder weer op zichzelf aangewezen zijn en zullen na een ontruiming gewoonweg niet de middelen hebben om opnieuw een duurzame demonstratie op te zetten. En, zoals gezegd, vanuit een vbl in Ter Apel, is het überhaupt onmogelijk om de gemeente te verlaten om te demonstreren. Het belang van *Wij zijn hier!* om te blijven demonstreren in het huidige tentenkamp is te groot om er een ongerechtvaardigde inbreuk op toe te staan.

Wij zijn hier! verzoekt u, Voorzieningenrechter, dan ook om het besluit van verweerder om het tentenkamp aan de Notweg volgende week te ontruimen, te schorsen.

Wij zijn hier! Wij blijven hier!

¹⁰ Voorzieningenrechter van de Rechtbank Utrecht, uitspraak van 25 april 2012, LJN BW4734.